

За туй честито обстоятелство ный имама слѣдующето преданіе ⁽¹⁾: На онуй врѣме (ок. 1186), въ Търново былъ издигнатъ единъ храмъ въ име св. мученика Димитрія Солункаго. При освѣтяваньето на този храмъ (който е сега въ развалины) прѣснало са между народа слухъ, че ужъ св. Димитръ оставилъ града Солунъ, дѣто почивать цѣлокупно неговытъ мощи и преминжалъ въ Българія; — че самъ си Господь призовалъ народа да дигне оружїе противъ Гърцытъ, и му провозда отъ невидѣлица св. Димитрія на помощь; — че тѣй българскытъ дружины ще бждѣтъ непобѣдимы въ борбата, и пр. и пр. На туй са основава и приказката: « *Асѣня I*, извлечена изъ бълг. Исторія. »

Спорѣлъ друго едно преданіе ⁽²⁾, въ времето на царь Асѣня, въ Търново имало българскый патріархъ на име блаженный святитель *Іоаннъ*, и преданіето разказва, че този патріархъ ободрявалъ народа да са дигне за свободата си и че той пакъ вѣнчалъ Асѣня на царството. Но и туй преданіе, което и други ужъ потвърдявать, неможе да са приѣмне за истинско: защото на онуй време въ Търново не само патріархъ но и епископъ даже нѣмало, и за коронясваньето Асѣнево на царство былъ повыканъ отъ Сръдецъ (Софія) *Василій Загорскый*, който послѣ станжалъ търновскый Патріархъ (1204). Колкото за тогова святителя Іоанна, който са споменува въ много житія и книги русскы, неможе да са каже, че не е сѣществувалъ, но не са знае достовѣрно кога и дѣ е живѣлъ. Но да видимъ нататкъ участъта на двамата братья, освободителитъ на Българія, която

(1) Гл. статьята на С. П. за *Уніята* въ »бъл. книжицы» отъ Януарія 1858.

(2) Истор. прегледъ на българската църква на М. Д. глава IV, стр. 69, подъ забѣлжка.